

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 3/2013-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti R. s. r. o., S., zastúpenej advokátom JUDr. V. K., K., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podnikat' podľa čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 31/2012 z 31. júla 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti R. s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti R. s. r. o., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy a základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 31/2012 z 31. júla 2012 a ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základne právo spoločnosti R. s. r. o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo vlastniť majetok podľa čl. 20 a právo podnikat' podľa čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. júla 2012, sp. zn. 4 Obdo 31/2012.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. júla 2012, sp. zn. 4 Obdo 31/2012, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti R. s. r. o. trovy právneho zastúpenia v sume 269,58 €..., na účet jeho právneho zástupcu JUDr. V. K. do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

Ako vyplynulo z obsahu sťažnosti a jej príloh, sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania vedeného pred Okresným súdom Trebišov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 Cb 1/2011, v ktorom sa domáhala spoločnosť S., spol. s r. o., Česká republika (ďalej len „žalobca“), proti sťažovateľovi zaplata sumy 70 000 € s prísl. z titulu nezaplatenej odmeny obchodného zástupcu podľa zmluvy uzatvorenej 29. marca 2009 a na jej základe vystavenej faktúry č. 2010006 z 1. júna 2010 splatnej 15. júna 2010 znejúcej na žalovanú sumu. Žalobca súčasne žiadal vydať predbežné opatrenie, ktorým okresný súd zakáže sťažovateľovi nakladať s finančnými prostriedkami na jeho bankovom účte do výšky 100 000 €. Táto suma podľa tvrdení žalobcu zodpovedá výške žalovanej pohľadávky s príslušenstvom. Návrh na vydanie predbežného opatrenia odôvodnil žalobca obavou, že sťažovateľ bude vykonávať aktivity a projekty cez iné svoje spoločnosti a utlmí tak činnosť sťažovateľa, pretože sťažovateľ, jeho spoločníci, resp. členovia jeho štatutárneho orgánu majú podiely aj v iných spoločnostiach s podobným predmetom činnosti (žalobca k návrhu pripojil výpis z obchodného registra sťažovateľa a spoločnosti N., s. r. o., K.).

Okresný súd uznesením č. k. 2 Cb 1/2011-76 z 2. februára 2012 návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že síce

z pripojených výpisov z obchodného registra vyplýva zhoda v osobách spoločníkov, resp. konateľov sťažovateľa a spoločnosti N., s. r. o., to však nie je dostatočným preukázaním nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy žalobcovi. Navrhovateľ svoje tvrdenie o tom, že hrozí utlmenie činnosti sťažovateľa, nepreukázal, iba prezentoval svoju obavu, že sa tak môže stať.

Potom, ako bol okresným súdom 2. februára 2011 vydaný platobný rozkaz č. k. 2 Cb 1/2011-80, sťažovateľ proti nemu podal odpor a žalobca sa k nemu vyjadril.

Žalobca následne doručil okresnému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia zo 6. februára 2012, ktorým žiadal, aby okresný súd zakázal sťažovateľovi nakladať s finančnými prostriedkami na jeho bankovom účte do sumy 100 000 € do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Poukázal na to, že od podania žaloby sťažovateľ neuviedol žiadny relevantný argument, ktorým by spochybnil uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy, naopak, svojou neúčastou na pojednávaniach marí priebeh súdneho konania.

Okresný súd uznesením č. k. 2 Cb 1/2011-279 z 24. februára 2012 návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca nepreukázal nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, a to ani v kontexte jeho argumentácie o správaní sa sťažovateľa v súdnom konaní či o dlhoch na poistnom, resp. daniach so sťažovateľom prepojených subjektov.

Žalobca proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 4 Cob 38/2012-296 z 3. apríla 2012 uznesenie okresného súdu zmenil tak, že zakázal sťažovateľovi nakladať s finančnými prostriedkami do výšky 70 000 € na označenom bankovom účte až do rozhodnutia vo veci samej a potvrdil uznesenie okresného súdu, pokiaľ ide o zamietnutie návrhu na vydanie predbežného opatrenia na zákaz nakladania sťažovateľovi s finančnými prostriedkami na jeho účte vo výške 30 000 €. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že krajský súd vzal do úvahy správanie sťažovateľa pred začatím konania i počas neho, zaoberal sa dôvodmi odročenia jednotlivých pojednávaní na strane sťažovateľa a dospel k záveru, že je dostatočne preukázaná potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov z dôvodu obavy o budúci výkon rozhodnutia. Žalobca dostatočne osvedčil pravdepodobnosť uplatneného nároku listinnými dôkazmi. Postup sťažovateľa v konaní označil krajský súd za

taký, ktorý vyvoláva obavu, že budúci výkon rozhodnutia môže byť zmarený, majetková situácia sťažovateľa sa môže zmeniť, keďže majetok obchodnej spoločnosti sa môže za dlhšie obdobie trvania súdneho konania výrazne znížiť. Sťažovateľ svojou nečinnosťou v konaní ohrozuje budúci výkon rozhodnutia, ten môže byť vydaním predbežného opatrenia v nariadenom rozsahu zabezpečený.

Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 17. apríla 2012.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ dovolanie. Jeho prípustnosť odôvodnil podľa § 237 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), teda preto, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo a sťažovateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom. Sťažovateľ poukázal na to, že oba návrhy žalobcu na vydanie predbežného opatrenia mali nielen rovnaký petit, ale aj dôvody. K odňatiu možnosti konať pred súdom sťažovateľovi došlo tým, že o dôvodoch nariadenia predbežného opatrenia sa dozvedel až z doručeného zmeňujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, nemal možnosť sa k nemu vyjadriť, podať proti nemu odvolanie a navyše, toto rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené. Predbežné opatrenie bolo vydané bez splnenia zákonných podmienok vyžadovaných pre takéto rozhodnutie – prípadný výkon rozhodnutia žalobcu nie je ohrozený, nebolo preukázané, že by sťažovateľ znižoval svoj majetok alebo mal takýto úmysel, či sa chcel vyhnúť plneniu. Naopak, sťažovateľ vlastní viaceré nehnuteľnosti a aj preto mu nebol dôvod zakázať nakladať s likvidnými finančnými prostriedkami.

O podanom dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Obdo 31/2012 z 31. júla 2012 tak, že dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

Sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy a základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 31/2012 z 31. júla 2012 odôvodnil sťažovateľ tým, že toto rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, vnútorne nekonzistentné, nepresvedčivé a svojvoľné. Najvyšší súd sa dostatočne nezaoberal dôvodmi uvedenými v dovolaní sťažovateľa. Vydaním predbežného opatrenia bola porušená zásada proporcionality. Tento aspekt veci treba osobitne starostlivo skúmať, ak nariadením

predbežného opatrenia dochádza k zásahu do práva na majetok, a v takýchto prípadoch je potrebné rešpektovať aj právo podnikat'. Sťažovateľ sa nestotožňuje s tým, že vydaniu rozhodnutia odvolacieho súdu nebráni prekážka rozhodnutej veci, pretože iba uvedenie ďalších dôvodov vydania predbežného opatrenia odvolacím súdom neznamená zmenu skutkových okolností. Odvolací súd zmenil rozhodnutie okresného súdu a nariadil predbežné opatrenie bez toho, aby boli splnené podmienky na vydanie predbežného opatrenia. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že predbežné opatrenie nie je prostriedkom na zabezpečenie rozhodnutia vo veci bez zbytočných priet'ahov. Navyše, sťažovateľ sa v konaní vždy riadne ospravedlnil, išlo o objektívne dôvody, a preto nebolo na mieste „sankcionovať“ ho vydaním predbežného opatrenia. Navyše, aj samotný nárok žalobcu uplatnený v konaní je vykonštruovaný. K porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo teda tým, že predbežné opatrenie bolo nariadené v rozpore s právnou úpravou a skutkovým stavom veci, najmä bez osvedčenia dočasnej potreby úpravy pomerov účastníkov; k porušeniu základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ústavy tým, že došlo k zákazu nakladania s finančným majetkom sťažovateľa v značnom rozsahu bez opory v právnych predpisoch, navyše v situácii, keď vlastní aj viacero lukratívnych nehnuteľností (napr. hotel Tokaj nadobudnutý za kúpnu cenu 17 100 000 Sk; prevádzkové budovy, výrobné dielne, sklady a k nim patriace pozemky), a k porušeniu jeho základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy tým, že vydanie predbežného opatrenia znamená výrazné obmedzenie riadneho a efektívneho vykonávania podnikateľskej činnosti sťažovateľa. Sťažovateľ ďalej poukázal aj na to, že najvyšší súd nevzal do úvahy, že v konaní mu bolo znemožnené vyjadriť sa k dôvodom nariadenia predbežného opatrenia, odvolať sa proti nemu, čím bol porušený princíp rovnosti zbraní. Sťažovateľ požiadal súd o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať zárobkovú činnosť.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa na porušenie týchto jeho základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 31/2012 z 31. júla 2012 je tvrdenie, podľa ktorého najvyšší súd napriek tomu, že boli splnené všetky zákonom ustanovené podmienky na meritórne prerokovanie jeho dovolania, dovolanie odmietol.

Najvyšší súd uznesenie sp. zn. 4 Obdo 31/2012 z 31. júla 2012 odôvodnil takto:

„Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie proti uzneseniu je prípustné ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.)

... Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o... v predbežnom opatrení...

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí taxatívne vymenovaných vo vyššie citovanom ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p., kde dovolanie nie je prípustné bez ohľadu na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania odporcu je preto v zmysle tohto ustanovenia vylúčená.

Ak je súdne konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p. možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak odvolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené.

Odporca v dovolaní tvrdil, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. tým, že sa nemal možnosť vyjadriť k opätovnému návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ani podať odvolanie.

Podľa § 75 ods. 8 veta 3 O. s. p. ak bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí, ani prípadné odvolanie navrhovateľa; uznesenie odvolacieho súdu im doručí len ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie.

Podľa citovaného znenia zákona takáto právna úprava dáva priestor na to, aby sa odporca dozvedel o predbežnom opatrení až v okamihu, keď je voči nemu účinné. Preto mu nemožno doručovať ani návrh ani prípadné odvolanie ak bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý, či zamietnutý a v dočasnej ochrane práv musí mať prednosť pred právom odporcu vyjadriť sa k navrhovaným skutočnostiam. Ochrana odporcu je daná tým, že sa k týmto skutočnostiam môže vyjadriť a navyše zodpovednosťou navrhovateľa za vzniknutú ujmu v zmysle § 77 ods. 3 O. s. p.

Súd prvého stupňa uznesením zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, preto ho podľa dikcie zákona nedoručoval odporcovi a nedoručoval a nepodané odvolanie navrhovateľa na vedomie protistrane, nakoľko tento postup vyplýva zo zákona. Uznesenie odvolacieho súdu o nariadení predbežného opatrenia, ktoré napadol odporca dovolaním mu správne doručené bolo.

Nedôvodná je aj námietka dovolateľa v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. Právoplatným uznesením č. k. 2 Cb 1/2011-76 z 02. 02. 2011 súd zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý odôvodnil dôvodnou obavou, že odporca môže vykonávať aktivity a projekty cez iné svoje firmy a utlmí tak produktivitu samotného

odporcu. V návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré je predmetom preskúmania v dovolacom konaní navrhovateľ podrobne popísal obštrukčné správanie sa odporcu v priebehu konania z ktorého vyvodil záver, že jeho práva nie sú dostatočným spôsobom chránené. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil aj týmito novými skutočnosťami, a preto aj keď v oboch návrhoch na nariadenie predbežného opatrenia existuje okrem toho aj ďalší dôvod, ktorý je totožný s dôvodom uvedeným v predchádzajúcom návrhu, nemožno vyvodiť záver, že existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci.“

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa, že najvyšší súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku, z akého dôvodu považuje sťažovateľovo dovolanie za neprípustné, a vysvetlil, z akého dôvodu tvrdenia sťažovateľa o prípustnosti dovolania neobstoja. Najvyšší súd neoponechal bez povšimnutia dovolacie argumenty sťažovateľa, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednak tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. októbra 1998).

Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak zákonné pravidlá dovolania nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd ani vo veci sťažovateľa nemá dôvod odchyliť sa od tejto ustálenej rozhodovacej praxe. Z obsahu sťažnosti vyplýva iba to, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci. Iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Ústavný súd sa stotožňuje s názorom dovolacieho súdu, podľa ktorého vydaniu predbežného opatrenia v tejto veci nebránila prekážka veci rozhodnutej. Ako to vyplýva aj z rozhodnutia dovolacieho súdu, odvolací súd vydal predbežné opatrenie dôsledne zhodnotiac všetky skutkové tvrdenia žalobcu a dôvodne vychádzal z toho, že žalobca uviedol na odôvodnenie svojej obavy zo zmarenia výkonu rozhodnutia aj nové skutkové okolnosti, ktoré boli potvrdené aj obsahom spisu. Hoci možno prisvedčiť názoru sťažovateľa, podľa ktorého predbežné opatrenie nie je prostriedkom na dosiahnutie plynulosti občianskeho súdneho konania a nie je ani sankciou za procesný postup či pasivitu

jedného z účastníkov konania, nič to nemení na závere najvyššieho súdu o neexistencii prekážky rozhodnutej veci, ktorej podmienky aplikoval najvyšší súd na vec sťažovateľa ústavne konformným spôsobom. Obdobne ústavne konformný bol aj spôsob, akým sa najvyšší súd vysporiadal s tvrdeniami sťažovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom.

Pre úplnosť považuje ústavný súd za potrebné uviesť i to, že v situácii, keď neostáva než dovolanie sťažovateľa považovať za neprípustné, nemožno najvyššiemu súdu vyčítať, že sa meritórne nezaoberal samotnými dôvodmi sťažovateľovho dovolania. Z rovnakého dôvodu sa potom obdobnou argumentáciou uvedenou sťažovateľom v jeho sťažnosti nemohol zaoberať ani ústavný súd, ktorý bol navyše viazaný petitom sťažnosti sťažovateľa, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ namietal neústavnosť výlučne rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania vo veci sťažovateľa za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý by popieral ich účel a zmysel, nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Z rovnakého dôvodu ústavný súd konštatuje, že napadnutým rozhodnutím dovolacieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľovho základného práva na vlastníctvo a práva na podnikanie.

S ohľadom na skutočnosť, že ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ako celok, nezaoberal sa už osobitne jeho návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2013